

O, KENDİSİ İÇİN HIÇBİR ŞEY İSTEMİYORDU

Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi İngiliz Dil ve Edebiyatı doçenti Saffet Korkut'un ölümü üzerine yazıldı.

Saffet, şahsiyeti birbirinden ayrı bölümlerden, tezat ve tenakuzlardan kurulmuş, ahenkli bir bütünlüğe erişmiş nadir insanlardandı. Onun şahsî hayatı, meslek hayatı, daha geniş cemiyet hayatı birbirinden ayrı, kapalı daireler teşkil etmezdi; müşterek merkezli, durmadan genişleyen halkalar gibiydi. Onun hakkında “başkaları için yaşamasını ve çalışmasını bilen bir insandı” demek de tam yerinde olmaz. O, kendi menfaatini, kendisini, memleket ve insanlık menfaatlerinden ve işlerinden ayırmazdı. Onun eriştiği görüş noktasından bütün memleketin ve bütün dünyanın mukadderatı bir ve müşterekti. Kendisi, kendi işleri ve alâkaları da bu müşterek mukadderatin içindeydi. Saffet içtimâî ülküleri ve gayeleri kendisinin dışında saymıyordu, doğrudan doğruya kendi benliğine malediyor, başkalarının işini kendi işi olarak görüyordu. Bunun için o, fedakârlıkta bulunduğu, yardım ettiğinin farkına bile varmadan fedakârlıkta bulunur, yardım ederdi. Saffet'in nadir rastlanan insanlardan oluşunun sırrı buradadır.

Geçen yaz Saffet Steinbeck'in bir romanını okumuştum. Bu roman, içtimâî adaletsizliklerle savaşıyor iki arkadaşın hikâyesidir. Sonunda arkadaşlardan biri bir ihanete kurban gider, öldürülür. Sağ kalanı, arkadaşının ölüsü başında bir şeyler söylemek ihtiyacını duyar, fakat teessürünün büyüklüğünden kelime bulamaz, ellerile önündeki parmaklığa sarılır, parmaklarının mafsalları bembeyaz kesilir, ancak, tek bir cümle söyler: “Arkadaşlar, o kendisi için hiçbir şey istemiyordu.”

Saffet, “Ne güzel bitiş! Ve bir insan için söylenecek en güzel sitayiş,” demişti. Aramızda geçen bu konuşmayı şimdi hatırlıyorum ve görüyorum ki Saffet'in hayatı için de aynı cümleyi tam yerinde olarak söyleyebiliriz: “Saffet, kendi şahsı için hiç bir şey istemiyordu.”

Söz, Sayı 5-6, Ağustos 1946